

ROMANA *Gold*

Lynne Graham

Üzleti alapon

Teresa Carpenter

Hollywoodi férfiszelídítő

Marion Lennox

Boldogság négy személyre

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *His Cinderella's One-Night Heir* (Harlequin, Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Teresa Carpenter, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Her Boss by Arrangement* (Harlequin, Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Marion Lennox, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Cinderella and the Billionaire* (Harlequin, Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 26. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-301-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynne Graham
Üzleti alapon

1. FEJEZET

Dante Lucarelli nekifeküdt a kanyarnak a motorbiciklivel, és élvezte az ereiben lüktető adrenalint. Milliárdosként – vagyonát megújuló energiával szerezte – mindene megvolt, ami pénzért kapható, de csak ritkán engedhette meg magának, hogy röpké időre megfeledkezzen a gondjairól, és átadja magát a végtelen szabadság érzésének.

Most is hamar emlékeztette magát, mit követel a jó modor: visszavett a sebességből, hogy vendéglátója, Steve megelőzhesse.

– Direkt hagytál nyerni – morogta Steve, s a karjába boksolt, miután leállították a motorokat. – Így nem nagy élvezet versenyezni.

– Nem akartalak leégetni ennyi ember előtt – vágott vissza Dante, levette fejről a bukósisakot, és előtűnt kócos fekete haja. Rávigyorgott iskolás kori barátjára. – Meg különben is, a te motorod...

– Körbenézett. – Szóval ez a legújabb projekted?

A piniák koronája fölött az elegáns étteremre lehetett látni, melynek terasza a tóra nézett. Az alatt húzódó homokos parttal együtt ideális nyaralóhely volt.

– Kicsit kisztílű egy olyan palinak, aki amúgy felhőkarcolók építésével keresi a kenyerét – tette hozzá Dante.

– Hagyd abba – mondta Steve, és beletúrt szőke hajába. – Szezonfüggő a dolog, jó időben csak úgy dübörög.

– És gondolom, munkahelyet teremtesz a helybelieknek, akiket annyira megszerettél – ugratta Dante.

Franciaország délkeleti vidékén voltak, egy eldugott, falusias helyen, ahol Steve megvásárolt egy kastélyt, hogy nyári lakhelyül szolgáljon neki és a családjának. Az igen nagy családjának. Négy kislánya volt, mind öt év alatti.

– Jaj, ne szórakozzál már – tiltakozott Steve. – Egyszerűen csak szeretek helybeli ötletekbe pénzt fektetni, és szolgálni a közjót. Errefelé nincs sok más munkalehetőség.

Dante leült az egyik faasztalhoz.

– Hadd tippeljek: ez az egyetlen hely a környéken, ahol ünnepelni lehet.

– Hát ja, kábé. De a konyha tényleg remek. Jó időben itt csúcsforgalom van. – Steve most Dante felé fordult. – No, akkor mikor is találkozol Eddie Shrinerral?

Dante összepréselte az ajkát.

– Két hét múlva. És még mindig nincs meg a nő, aki távol tartsa tőlem Krystalt.

Steve meglepve pislogott.

– Azt hittem, Liliana megteszi neked ezt a szívességet.

– Nem, az teljesen félrement. Liliana jegygyűrűt akart cserébe – ráncolta a homlokát Dante. – És az nekem sok volt.

– Jegygyűrűt? – kérdezte meghökkenve Steve. – Mi a bánatért kell neki jegygyűrű ahhoz, hogy úgy tegyen, mintha újra együtt lennétek?

Dante vállat vont.

– Azt mondta, szégyenben maradna Krystal előtt, ha nem tudna felmutatni egy jegygyűrűt. És mi másért találkozna velünk annyi év után?

– Te meg a szerelmi életed... – nyögött fel Steve. – Ha jobban bánnál a barátnőiddel, most nem lennél ebben a helyzetben.

Dante felvonta az egyik szemöldökét. Nem szerepelt a tervei közt, hogy valaha is megnősül és gyereket nemz – és e tekintetben mindig nyílt lapokkal játszott. A nemi életében nem volt helye a szerelemnek, és hibát követett el minden nő, aki mást várt tőle.

Senkit nem engedett igazán közel magához, és ez a jövőben is így marad. Liliana, az egyik korábbi partnere volt az egyetlen kivétel: őt kedvelte és tisztelte, és máig bizalmasának tekintette,

de iránta sem táplált soha semmi olyat, ami szerelemhez hasonlított volna.

És még Lilianában is csak nehezen tudott megbízni. A mai napig nem heverte ki igazán azt a traumát, hogy annak idején rajtakapta az anyját az apja egyik legjobb barátjával.

Már a szeretettel is problémái voltak. Az egyetlen ember, aki iránt szeretetet érzett, a bátyja, Cristiano volt. S mikor egy évvel ezelőtt meghalt, abba Dante kis híján belepusztult. Azóta is gyötörte a bűntudat: ha csak egy kicsit is kevésbé önző, talán megmenthette volna.

Cristianót az hajszolta az öngyilkosságba, hogy képtelen volt kiállni magáért. Szüleik mindig nagy nyomást gyakoroltak elsőszülött fiukra és örökösükre, s ő végül összeroppant a megfelelési kényszer szorításában.

Az egyetlen dolog, amit Dante még megtehetett a bátyjáért, hogy visszavásárolja azt a kis erdőt, mely mindig is Cristiano menedékhelye volt. Szülei rögtön a halála után eladták Eddie Shrienernek, az ingatlanfejlesztőnek, aki Dante egyik volt barátnőjét, Krystalt vette feleségül. A javíthatatlan Krystal az esküvő után többször is megpróbálta újra ágyba csalogatni Dantét, akinek más se hiányzott, mint hogy leplezetlen ajánlatokat kapjon tőle, miközben a férjével megpróbálja nyélbe ütni az üzletet.

– Egy eszkortlány nem lenne jó? – kérdezte Steve a hangját lehalkítva. – Eljátszaná, hogy a barátnőd.

– Á, az nem lenne tiszta ügy, meg veszélyes is lenne – fintorgott Dante.

Ekkor egy fiatal nő vonta magára a figyelmét, aki a bár mellett állt, kezében tálcát tartva. Göndör, vörös haja hátul csattal volt összefogva, bőre porcelánfehér, a lába pedig egy istennőé. Rövid, virágmintás szoknyát, testre simuló felsőt és cowboycsizmát viselt – furcsa stílus volt, egyáltalán nem Dante ízlése szerint való.

– Az Belle – mondta Steve. – Hé, mire gondolsz?

Dante kissé nehezen, de levette szemét a nőről, és újra a barátja felé fordult.

– Az Belle – ismételte Steve derűsen.

– Hogy dolgozhat egy ilyen jó csaj ezen a helyen? – kérdezte Dante, s érezte, ahogy a vér egy bizonyos szervébe áramlik.

– Biztos csak arra vár, hogy felbukkanjon egy ilyen pali, mint te – tréfálkozott Steve. – De viccet félretéve: próbál összegyűjteni annyi pénzt, hogy visszamenjen Angliába, és kezdjen valamit az életével. Megmutatkozhatnál a legelőnyösebb oldaladról.

– Ó, és hogyan?

– Vidd el a repülőddel, amikor mész vissza Londonba.

– Ezért hoztál ide? Mióta vagyok arról híres, hogy alamizsnát osztogatok?

Dante levette a napszemüvegét, hogy alaposabban megvizsgálhassa a vörös hajú szépséget.

– Dehogya – felelte Steve. – Csak most beugrott, hogy tehetnétek egymásnak egy szívességet. Miért nem kéred meg őt? Épp bajban van egy kicsit, és... Jut eszembe: egy kutya is van a történetben. De szereted a kutyákat, nem? Mindegy, nagyon rendes lány, szóval valószínűleg nem az eseted.

– Nem kezdek rendes lányokkal – dünnyögte Dante.

– Kezdened nem is kell vele. Neked most nem ágytársra van szükséged, hanem egy kamu barátnőre, neki meg pénzre. Felajánlottam neki, hogy adok kölcsön, de köszönettel visszautasította. Büszke és tisztességes. Azt mondta, azért nem fogadhatja el, mert nem biztos, hogy meg tudja adni.

– Pincéernő, szóval nem jöhet számításba.

– Nem is tudtam, hogy ekkora sznob vagy – ráncolta Steve a homlokát. – Azt hittem, fütyülsz a kék vérré, a családi palotára, a nemesi címre meg a többi vacakra.

– Mit kezdene egy pincéernő az én világomban?

– Állítom, hogy meglepődnél. Persze kérdés, hogy egyáltalán vállalná-e. Úgy hallom, elég lobbánékony fajta.

Dante nem válaszolt. Elkapta Belle tekintetét, aki most az asztaluk felé közeledett felvenni a rendelést. Szeme szokatlanul mélykék volt, szinte már ibolyaszínű.

Csinos lány. Valóban rendkívül csinos.

2. FEJEZET

Belle éppen pihenőt tartott, mikor a két férfi megérkezett.

Steve-et, az étterem tulajdonosát mindenki ismerte. A másik férfi magas volt, atlétikus alkatú, s egy olyan ember hajlékony magabiztosságával mozgott, akit semmi sem rendíthet meg. Fekete haját összeborzolta a szél, arcán markáns vonások. Farmert és pólót viselt.

Mint egy párduc, futott át Belle fején. Valószínűleg éppolyan veszedelmes is.

A pultos rögtön felismerte, és mindenkinek elárulta, aki tudni akarta, hogy a férfi Dante Lucarelli, a szupergazdag olasz vállalkozó, a megújuló energiaforrások éllovasa.

Belle odament az asztalukhoz, hogy kiszolgálja őket. Az olasz felnézett; aranybarna, hosszú pillájú szeme egy pillanatra lebilincselte Belle-t, és egész testében bizsergés támadt.

Sietve felvette az italrendelést, és rákvörös arccal visszasietett a bárhoz. Haragudott magára. Nem kellett volna ránéznie a férfirra, sőt, még feléje se kellett volna néznie. Átkozottul jóképű, és ezt nyilvánvalóan tudja is.

Mikor kivitte az italokat, már kínosan került Dantét a tekintetével.

– Mit keres Franciaországban? – kérdezte Dante Steve-től, miután hosszan megbámulta a bár felé lépkedő Belle-t.

– Csak pletykákat hallottam. Azt mondják, három éve jött a faluba házvezetőnőnek, egy idős angol özvegyasszonyhoz, aki demenciában szenvedett. Ennek a rokonai vették fel Londonban, aztán magára hagyták vele. A végére a helybeli orvos szerzett neki segítséget, de igazából teljesen egyedül maradt a felelősséggel.

Dante felvonta a szemöldökét.

– De miért nem mondott fel?

Steve a homlokát ráncolta.

– Kedvelte az öregasszonyt, nem akarta cserben hagyni.

– És hogy került a bárba?

– Az öregasszony meghalt, a család meg eladta a házat, úgyhogy nem volt hol laknia, és pénze se volt, hogy hazautazzon. Mellesleg az öregasszony kuttyája is így járt, Charlie...

Mintegy végszóra ott termett a kis, bozontos sétatéri korcs, és figyelemre szomjazva nézett fel rájuk.

Dante nem törődött vele.

– És aztán? – kérdezte barátját.

– A fickó, aki az éttermet bérelte, munkát ajánlott neki, meg egy régi lakókocsit, itt áll a fák mögött.

– Szóval ez a Belle afféle született vesztes – foglalta össze Dante a hallottakat. – Én inkább a győzteseket szeretem.

– De a vesztesek nem olyan fárasztóak, és könnyebben meg lehet egyezni velük – érvelt Steve.

– És te mióta vagy rest kihasználni mások balszerencsáját?

Dante vigyorgott.

– A génjeimben van a kíméletlenség.

– Kivéve, ha a bátyádról volt szó. Nem is tudom, hányszor húztad ki a pácból. Azt állítod, nincs benned semmi érzelmesség, de nézd csak meg, mit meg nem teszel, hogy visszaszerezd azt az erdőt.

Dante összepréselte a száját.

– Az egészen más dolog.

– Gondolom. Mert a rönkházáért nem voltál oda.

– Én nem szeretek primitív körülmények közt élni, de Cristiano mindig is természetimádó volt – mondta Dante szórakozottan, miközben figyelte, ahogy néhány fiatalember flörtölni próbál Belle-lel.

Tőlük nem vörösödik el, állapította meg elégedetten, aztán intett neki, hogy hozzon még egy kört.

– Én nem kérek semmit – mondta Steve. – Sancha már biztos vár.

Dante meglepve nézett rá.

– De még korán van.

– Hát, őszintén szólva a kedves feleségem nem szereti, ha hosszú ideig nem vagyok szem előtt – mondta Steve büszkén.

Dantét már a pusztá gondolat elborzasztotta, hogy bárki is így korlátozza a szabadságában.

Steve olvasott az arcából, mert így szólt:

– Ne ítélj a házasságról, amíg nem próbáltad.

– Kösz, de kihagyom – felelte Dante. – Nekem per pillanat csak egy olyan nő kell, aki eljártssa, hogy a barátnőm.

Ismét Belle felé pillantott, aki épp leszedett egy másik asztalt. Micsoda mellek! Micsoda pompás fenék! És ezek a combok...

Belle kihozta az italát, Dante pedig letett elé egy bankjegyet.

– A többi a magáé.

– De ez... túl sok – hitetlenkedett a lány.

– Ne butáskodjon már. És szeretnék négy szemközt beszélni magával, ha lejárt a műszakja.

– Fáradt vagyok – mondta Belle sietve. – Munka után rögtön lefekszem aludni.

– Előbb hallgassa meg, mit akarok mondani. Lehet, hogy lenne egy munkám a maga számára.

Ami segítene visszajutnia Angliába.

Belle megmerevedett.

– Munka? Milyen munka?

Dante felállt, és italát kezében tartva a terasz korlátjának dőlt.

– Erről majd később – válaszolta kétértelmű mosollyal. – Már ha sikerül ébren maradnia.

Belle elpirult. Bosszantotta, hogy ennyire el van telve magával ez az ember. Azt hiszi, elég, ha orra alá dugja a csalit, aztán úgy fog táncolni, ahogy ő fütyül!

De vajon miféle munkáról lehet szó? A felszolgáláson kívül csak a házvezetésben és a betegápolásban van tapasztalata.

Amikor a nagymamája halála után a nagypapája megbetegedett, otthagya az iskolát, hogy ápolja. Fel se merült benne, hogy ne tegye meg, hiszen amióta világra jött, a nagyszülei voltak azok, akik szerették és gondoskodtak róla.

Tracy, az anyja, nagyszülei egyetlen gyereke, fotómodell volt, aki imádta a szépek és gazdagok életmódját. S mikor Belle apja nem volt hajlandó feleségül venni, Tracy néhány héttel a szülés után egyszerűen leadta a babát a szüleinél.

Tizennégy éves koráig Belle alig látta az anyját. Néha küldött egy-egy képeslapot a világ valamely távoli pontjáról, de más életjelet ritkán adott. Aztán hirtelen feltámadhattak benne az anyai érzések, mert tizennégy éves korában magához vette Belle-t – hogy hamarosan ismét kirakja az életéből. Akkori barátja ugyanis kikezdett Belle-lel, s míg a férfinak Tracy elnézte a botlást, a lányának sohasem tudott megbocsátani.

Ezután Belle csak a nagyapja temetésén látta viszont az anyját. Tracy eladta a szülei házáat, a pénzt pedig zsebre tette; az nem érdekelte, hogy a lánya ott marad fedél és egyetlen fillér nélkül.

„Elég nagy vagy már, hogy a saját lábadra állj – mondta. – Apád már rég nem fizeti a tartásdíjat, úgyhogy tőlem ne várj alamizsnát.”

Belle-nek kapóra jött az állásajánlat, hogy jöjjön Franciaországba, és gondoskodjon Mrs. Devenishről. Akkor még a nagy kalandot látta ebben; nem sejtette, hogy egy sivár faluban fog kikötni, ahol még kávézó sincsen, és olyan munkát fog végezni, ami egész nap igénybe veszi.

Zárás után Belle segített begyűjteni az utolsó poharakat, és a tópart felé pillantott, ahol Dante Lucarelli állt egy göcsörtös pínia alatt. Elbúcsúzott a kollégáitól, s a kutyájával együtt lement hozzá.

Dante kilépett a fa alól; arca olyan volt a holdfényben, mintha márványból faragták volna.

– Nos hát... miről lenne szó? – kérdezte Belle.

– Egy kicsit szokatlan munka, te megnyugtathatom, hogy teljesen legális – mondta Dante, és kezét nyújtott. – Egyébként a nevem Dante Lucarelli.

– Igen, tudom. – Belle megfogta a felé nyújtott kezét, és olyan hirtelen el is engedte, mintha parázsba nyúlt volna. – A pultosunk rögtön felismerte.

– Meséljen magáról.

– Nincs sok mesélnivaló – mondta Belle feszengve. – Huszonkét éves vagyok. Tizenhat évesen abbahagytam az iskolát, de ha visszamentem Londonba, be akarom pótolni az érettségim. Anélkül az ember nem sokra jut a mai világban.

– Ha tudja ezt, akkor eddig miért nem élt a lehetőséggel?

– Mert eddig nem volt rá lehetőségem. – Belle leült a közeli padra. – Meghalt a nagymamám, aztán a nagypapám is beteg lett, ápolni kellett. Mikor őt is elveszítettem, idejöttem házvezetőnőnek, de kiderült, hogy inkább teljes idejű ápolási munkáról van szó.

– A jövőben is idősek ápolásával szeretne foglalkozni? – kérdezte Dante.

Belle hevesen rázta a fejét.

– Nem, ahhoz kell egy bizonyos elhivatottság, és az bennem nincs meg.

– Nos, amit én ajánlok, az lehetővé tenné, hogy visszajusson Angliába. És emellett bőkezűen megfizetném.

– Meséljen róla – kérte Belle, és a sötétbe bámult.

– Szükségem van egy nőre, aki eljártssa, hogy a barátnőm, és hogy együtt él velem. Csak néhány hétről lenne szó.

Belle úgy meglepődött, hogy alig találta a szavakat.

– Na de... nem is ismer – nyögte ki nagy nehezen.

– Mért kellene ismernem? Steve kezeskedik róla, hogy megbízható. Ez egy munka. Egy szerep, ha úgy jobban tetszik. És maximálisan meg lesz elégedve a fizetéssel, azt garantálom.

– De mindenképp tudnunk kell egymásról pár dolgot, különben nem hihető az egész. Mi meg teljesen idegenek vagyunk.

– Ezt a problémát egy óra alatt meg lehet oldani kérdezz-felelekkel – mondta Dante habozás nélkül. – Pontosan ezért ajánlom fel magának ezt a munkát: mert idegen. Így nem áll fenn a veszélye, hogy hamis reményekbe ringatja magát a szándékaimat illetően.

Belle döbbenet bámult felé.

– Gyakran előfordul magával? Hogy a nők hamis reményekbe ringatják magukat?

– Igen, már többször is gond volt belőle.

– Hát, én aztán nagyon nem vagyok ragaszkodó – dünnyögte Belle. – De azt még mindig nem árulta el, hogy miért kell magának álbarátnő.

– Addig biztos nem osztok meg magával bizalmas részleteket, amíg legalább érdeklődést nem mutat a munka iránt. – Dante kissé félredöntötte a fejét. – Aludjon rá egyet. Holnap délelőtt tizenegykor felkeresem a válaszért. De figyelmeztetem, hogy igényes munkaadó vagyok, szóval ha vállalja, akkor meg kell felelnie a követelményeimnek. És ez azt jelenti, hogy olyan ruhákat kell hordania, amiket én veszek magának, és abba kell hagynia a körömrágást. És a kutya itt marad. Nem tudok mit kezdeni a kutyákkal.

Belle-t meglegyintette a szégyen. A pasas kiszúrta, hogy rágja a körmét...

Ölébe vette a kutyát, és magához szorította.

– Őt semmiképp sem hagyhatom itt.

– Beadhatja kutyapanzióba arra az időre.

– Nem. Igényli a szeretetet és a figyelmet. Ha már kiszakítom a megszokott környezetéből, akkor legalább nekem mellette kell lennem.

– De hát ez nem egy gyerek – mondta Dante bosszúsan.

– Nekem ő az egyetlen családtagom. És nem volt könnyű élete. Nem fogok megválni Charlie-tól, ez az utolsó szavam!

– Aludjon rá egyet – javasolta Dante még egyszer. – Most pedig elkísérem a lakókocsijához.

- Arra semmi szükség – ugrott fel Belle a padról, s letette a kutyát a földre. – Száz méterre van.
- Azt én döntöm el, hogy mire van szükség, és mire nincs.

Dantében felvetődött, valóban ez a lány-e a megfelelő jelölt a feladatra. Túl érzelmes. A bátyja is érzelmes ember volt, olyan, aki hamar kötődni kezd, és abból is mi lett? Hátrahagyott két szörnyen neveletlen csivavát, akiket Dante egy exkluzív kutyapanzióban helyezett el, és havonta egyszer meglátogatott. Ennél többet nem tehetett értük.

Belle vett egy nagy levegőt.

– Hát, most már nem csodálkozom, hogy kénytelen *bérelni* egy barátnőt. Maga udvariatlan, szívtelen és diktátor.

Belle elindult, Dante pedig ment vele.

– Nem emlékszem, hogy valaha is sértegetett volna egy nő – jegyezte meg.

Valahogy üdítően hatott rá a dolog. Nem volt sértődékeny; a szülei egész életében kritizálták, az ember ilyenkor vastag bőrt növeszt.

– Hát – fonta karba a kezét Belle –, akkor eddig valószínűleg csak olyan nőkkel találkozott, akik mindig azt mondták, amit hallani akart.

– A gazdag férfiak mintha vonzanák az ilyen nőket – felelte Dante, és megállt a kis, rozsdamarta lakókocsi mellett. Hogy hogy tud valaki tartósan egy ilyen ízében lakni, az megfejthetetlen rejtély volt számára. – Akkor holnap tizenegykor. Döntsön jól.

3. FEJEZET

Belle hajnalig ébren feküdt az ágyában, és minél tovább tépelődött, annál inkább arra jutott, hogy nemigen van jobb választása, mint elvállalni a munkát.

– Mi a véleményed? – nézte a mellette összegömbölyödött Charlie-t. – Meg lehet bízni egy olyan emberben, aki nem szereti a kutyákat? Viszont Steve barátja, és Steve jó fej. Ez nem mellette szól?

Fél tizenegy felé aztán, farmersortba és virágmintás, könnyű felsőbe öltözve, átment az étteremhez.

Amikor Dante is megérkezett, a teraszlépcsőn fölfelé menet az első, amit meglátott, Belle feneké volt, amint a zene ritmusára mozog. Rögtön felszökött a vérnyomása. De bármennyire is izgató a látvány, nem fog engedni a kísértésnek. Hamarosan Belle munkaadója lesz, és elvből éles határt húzott munka és magánélet között.

– Jöjjön, üljünk le – mutatott egy kisebb asztalra.

– Nem lehet, dolgoznom kell – válaszolta Belle.

– Ne aggódjon, megbeszéltem a főnökével. Van rám egy órája.

– De itt ilyenkor van a legnagyobb forgalom!

– Kifizetem neki azt az időt, amikor nem dolgozik – vágta rá Dante.

Belle arca úgy lángolt, mint a pokol tüze, amikor leült hozzá.

– Nos hát. Felteszem, fontolóra vette az ajánlatomat – kezdte Dante, miután egy másik pincérnő kávét hozott nekik.

– Igen – mondta Belle, és beejtett egy kockacukrot az eszpresszójába. – De mielőtt elvállalnám, egy kicsit többet is tudni szeretnék erről az egészeztől.

Dante vett egy nagy levegőt.

– Két hét múlva eljön hozzám hétvégére egy házaspár, Eddie és Krystal Shriner. Egy rendkívül fontos üzletről van szó, amit Eddie-vel szeretnék megkötni. A gond Krystal, akivel volt kábé négy éve egy futó kalandom. Azóta állandóan próbálja felmelegíteni a dolgot. Mindenképp meg akarom akadályozni, hogy elkezdjen flörtölni velem a férje orra előtt, mert akkor lóttek az üzletnek.

– Ez a Krystal is olyan nő, aki hamis reményeket táplál?

Dante bólintott.

– Igen. És ha lenne egy barátnőm, akivel együtt élek, akkor talán végre felfogná, hogy nem lesz már köztünk semmi. Az biztos, hogy rosszul fogja fogadni a hírt, de nem kockáztatja meg, hogy Eddie kidobja, amíg nincs helyette valaki más a láthatáron.

Belle elfintorodott.

– Megkérdezhetem, meddig volt együtt ezzel a nővel?

Dante összeszorította a száját, aztán így felelt:

– Egy hétvégéig.

– Egy hétvégéig? – csóválta a fejét Belle. – És mégis így kellemetlenkedik?

– Hát, én sose állítottam, hogy teljesen normális – mondta Dante szárazon.

– És akkor Londonban fogja őket vendégül látni?

– Nem, nem Londonban: Olaszországban.

Belle pislogott.

– De azt hittem, visszavisz Londonba.

– Igen, miután teljesítette a feladatot, a magángépem elviszi, ahová csak akarja. De a következő heteket nem Londonban fogjuk tölteni. – Dante átható tekintettel nézte a lányt. – Ha vállalja a munkát, először is elmegyünk Párizsba, hogy lecseréljük a ruhatárát. A mostani cuccaival senki se hinné el, hogy a barátnőm. Aztán Olaszországba repülünk, megismeri a házamat és az életkörülményeimet. Amint Eddie és Krystal elutazott, a munkának vége, és szabadon mehet bárhová.

- Oké – válaszolta Belle. – Szóval az egész csak néhány hétig tartana összesen?
- Sì.
- Lenne még néhány kérdésem, ha nem baj.
- Csak nyugodtan.

Dante elbűvölten figyelte, ahogy Belle végighúzza a nyelvét telt alsó ajkán. Mindenféle szaftos képek jelentek meg előtte, főszerepben ugyanezzel a nyelvvel...

Mi a fene ütött belé? Máskor sokkal inkább ura önmagának!

Belle nagy levegőt vett, mielőtt előállt az első kérdéssel.

– Hogyhogy nincs egyetlen nőismerőse sem, aki megtenné magának ezt a szívességet?

– Van, csak ő jegygyűrűvel az ujján akart Krystal elé állni. Nekem viszont az már túl sok lenne.

Következő kérdés?

– Charlie komoly probléma.

Dante összeráncolta a homlokát.

– Charlie? Ki az a Charlie?

– Hát a kutyam! Tegnap megismerkedett vele.

– Az egy kutya, nem pedig ember, szóval *nem* ismerkedtem meg vele – közölte Dante hűvösen. – A házam közelében van egy kutyapanzió, a legszívnvonalasabb ellátással, amit csak el tud képzelni. A halott bátyám két kutya má már több mint egy éve ott van.

Belle megrökönyödve bámult rá.

– Maga bedugta a bátyja kutyáit egy panzióba? Mért nem vette őket magához?

– Nem vagyok kutyabarát – felelte türelmetlenül Dante. – Hát jó, ha mindenáron magával akarja hozni ezt a lényt, akkor hozza. De előreküldjük Olaszországba. Párizsba nem jön velünk.

Belle úgy ítélte meg, hogy ezen nem érdemes akadékoskodnia.

– Még nem beszéltünk a fizetéséről – jegyezte meg feszengve.

– Tavalý mennyit keresett?

Belle hosszabb gondolkodás nélkül megválaszolta az indiszkrét kérdést.

– Komolyan? *Csak* ennyit? – csóválta a fejét hitetlenkedve Dante.

Belle elvörösödött.

– Igen, csak ennyit. De a szállás, étkezés ingyen volt.

– Szorozza be ötvennel, és megkapja azt az összeget, amit tőlem kap pár hét múlva.

Belle nem hitt a fülének.

– *Ötvennel?* Az nem létezik, hogy ennyit fizet, és ráadásul még ruhákat is vesz nekem. Ez irdatlanul sok pénz!

– Szokjon hozzá, hogy nekem ez nem tétel – mondta Dante szárazon. – És ha igazán jól végzi a dolgát, még bónuszt is kap.

Belle megszedült a gondolatra, hogy ennyi pénzhez juthat. Rengeteg lehetőség nyílna meg előtte: lakást bérelhetne Londonban, továbbtanulhatna...

Dante, beleegyezésnek tekintve hallgatását, így szólt:

– Elintézem, hogy elvigyék a kutyáját Olaszországba, aztán holnap magáért jövök.

– Holnap? – pislogott Belle. – Ilyen hamar?

– Nincs vesztegetni való időnk. De szerintem nem sok holmija van, amit össze kell csomagolnia. Adja meg a telefonszámát, majd küldök üzenetet, ha elindultunk.

4. FEJEZET

A csomagolással kapcsolatban Dante fején találta a szöveget: Belle összes tulajdona belefért egyetlen táskába. Mikor ezzel elkészült, megfürdette és alaposan végigkefélt Charlie-t, hogy kinézzen valahogy, aztán leadta a lakókocsi kulcsát a főnökének, vagyis inkább volt főnökének.

Amikor Dante érte jött taxival, Belle-nek átmenetileg el kellett búcsúznia Charlie-tól. A kutya ketrecren várta, hogy beemeljék a furgonba.

Dante elszörnyedve nézte, hogy Belle elsírja magát.

– Na, jöjjön már. Csak pár nap az egész, ki fogják bírni.

– De fél – motyogta Belle. – Még sose volt ketrecren.

– Mégis hogy akarta eljuttatni Angliába? – kérdezte Dante. – Valamikor mindenképp ketrecre kellett volna csukni.

Belle nagy nehezen búcsút vett Charlie-tól. A furgon elhajtott, ő pedig beült a taxiba.

– Tényleg csak pár napig lesznek külön, szóval szedje össze magát.

– Nem kell összeszednem – tiltakozott Belle. – Egyszerűen csak fel voltam dülva egy kicsit.

– Mások előtt sírni elfogadhatatlan, kivéve temetésen vagy esküvőn. És ez most egyik se – magyarázta Dante.

– Bocsánat – válaszolta Belle reszketeg hangon.

Dante gépe a toulouse-i repülőtéren várta őket, s nem sokkal később már a limuzinban ültek, útban párizsi szállodájuk felé.

– Voltál már Párizsban? – kérdezte Dante, mert a gépen megbeszélték, hogy mostantól tegeződnek.

Belle szinte rátapadt az ablakra, szeme mohón itta az utcák, épületek, emberek látványát.

– Nem.

– Mióta is élsz Franciaországban?

– Majdnem három éve.

– És miért nem utazgattál?

– Mert nem hagyhattam egyedül se Mrs. Devenisht, se Charlie-t. És hát pénzem se volt rá.

– Minek vettél még egy kutyát is a nyakadba? – húzta fel a szemöldökét Dante.

– Eredetileg nem az enyém volt, Mrs. Devenishnek hozta ajándékba az unokahúga. Szerette, csak nem volt elég jól, hogy gondoskodni tudjon egy kölyökkutyáról. – Belle bánatosan elmosolyodott.

– Nagyon szeretetre méltó asszony volt, de a családja nem akarta tudomásul venni a betegségét. Nyáron eljártak látogatóba, de mindig azt mondták, eltúlzom az állapotát. A végén az orvos meggyőzte őket, de akkor már csak néhány hete volt hátra.

– Meg kell tanulnod kiállni magadért – jegyezte meg Dante.

Belle vállat vont.

– Az néha luxus. Kellott a munka, és máshová nem is mehettem.

Az autó megállt a szálloda előtt, a sofőr kinyitotta nekik az ajtót.

Amikor beléptek a bejáraton, Belle úgy érezte, idegen világba csöppent. Idegesen és kissé szégyenkezve simítgatta egyszerű szoknyáját, miközben áthaladtak a fényűző előcsarnokon.

– Nagyon csendes lettél hirtelen – jegyezte meg Dante a liftben. Rövid hallgatás után hozzátette: – Délután még lesz néhány programod.

– Programom? – csodálkozott Belle. – Micsoda?

– Legelőször is kozmetikai kezelést kapsz; a részleteket ne kérdezd, az asszisztensnőm intézte.

Mondtam neki, hogy rendbe kell tenni a külsődöt, főleg a rémes körmeidet.

Belle nagyot nyelt, és küzdött a késztetéssel, hogy megint rágni kezdje őket.

Kinyílt a liftajtó; egy fehér zsakettet viselő férfi állt előttük, és szolgálatkészen meghajolt.

– Ő a komornyikunk – mondta Dante. – Ha bármire szükséged van, fordulj hozzá bizalommal.

Belle átvágott a hatalmas lakosztály nappaliján, és egyenesen kilépett az erkélyre. Káprázatos volt a panoráma: az Eiffel-torony, a Grand Palais üvegteret – s mindez jóformán karnyújtásnyira.

– *Madame...?*

A komornyik pezsgővel kínálta ezüsttálcán. Belle elfogadta, aztán követte a férfit, aki egy ívelt lépcsőn felvezette a hálószobájába.

Mikor ismét lement a nappaliba, épp meghozták az ebédet, s egy elegáns üzleti ruhába öltözött fiatal nő állt Dante mellett, kezében tablettel.

– Belle, ő Caterina, a személyi asszisztensem. Ő fogja intézni az összes párizsi programodat, mert én teljesen be vagyok táblázva.

Belle helyet foglalt az asztalnál vele szemben, és evéshez látott. Dante és Caterina olaszul beszélgetett, Belle pedig lopva figyelte Dante ajkait, és elképzelte, milyen lenne, ha ezek az ajkak megcsókolnák. És ez az aranybarna szempár a hosszú, sűrű pillákkal...

Idegesség fogta el, s már emelte a kezét a szájához, amikor Dante rászólt:

– Eszedbe ne jusson. Ha még egyszer rajtakaplak, hogy rágod a körmödet, jeges vízbe rakom a kezéd!

Belle-nek arcába szökött a vér, kezét az ölébe ejtette.

– Ne fenyegetőzz.

– Valamikor le kell szoknod róla – mondta Dante, majd az asszisztensnőhöz fordult: – Este vacsorázni megyünk. Kérlek, gondoskodj róla, hogy kameraképes legyen.

– Mért kéne kameraképesnek lennem? – kérdezte Belle.

– Mert valószínű, hogy az esete folyamán célba fognak venni fényképezőgéppel.

– Kicsoda?

– A paparazzók – válaszolta Caterina. – Dante társasági élete mindig izgalmas téma Olaszországban.

Ebéd után az asszisztensnő lekísérte Belle-t a szálloda spa részlegébe, ahol egyik kezelést kapta a másik után. Többek közt tökéletes formájú, halvány rózsaszín műkörmei lettek, s a fejét leszámítva egész testén nem maradt egyetlen szőrszál se. Végül a fodrász nagy ügyel-bajjal folyékony selyemre emlékeztető frizurát varázsolt napszitta, rendetlen tincseiből.

A hálószobájában három nő várta tucatszámú öltözet ruhával. Sorra felpróbálta őket, a nők pedig megvitatták a látványt. Belle-t egészen lenyűgözte a ruhák minősége: még sohasem viselt a testén ilyen drága, finom anyagokat.

Mikor aztán később, immár egyedül, megnézte magát a tükörben, elakadt a lélegzete. A halványan fénylő, éjfélkék estélyi ruhát mintha ráöntötték volna. Leheletvékony spagettipánt tartotta a vállán, s épp csak térd felettig ért. Lábán nyaktörően magas sarkú pántos szandál.

– Nagyon stílusos – mondta Dante elismerően, amikor Belle óvatosan egyensúlyozva lement a lépcsőn.

– Legyen is, azért a halom pénzért, amit fizettél érte – vont a vállát Belle.

– A pénz nem számít.

Úristen, ezek a lábak... Dante elképzelte, ahogy benyúl a szoknyarész alá, kezét felfelé csúsztatja a combján...

Finom remegés futott át a testén; alig bírta kiűzni fejéből ezeket a képeket. Pedig hát muszáj lesz néha egymáshoz érniük, hogy hihetően alakíthassák a szerepüket.

Mire leértek a limuzinhoz, elhatározta, hogy jobb lesz mihamarabb túlesni az első próbán. Beszállás után, mikor épp csak becsukódott az ajtó, ölébe húzta Belle-t. Ő először csak bámult rá, kalapáló szívvel, és egyre jobban alámerült Dante szemének borostyánszínű mélységeibe.

Dante két keze közé fogta az arcát, előrehajolt, és olyan mohón csókolta meg, hogy Belle mindenről megfeledkezett. Elképesztő élmény volt! Idegvégződéseai lánggra gyúltak; halkan nyöszörögve toltta magát Dante felé, és erősen megkapaszkodott zakója gallérjában, nehogy teljesen elveszítse az önuralmát.

Soha még egyetlen férfival sem érezte ezt. Olyan volt, mintha Dante felébresztett volna valamit, ami eddig a lényé legmélyén szunnyadt, s aminek a létezéséről még csak sejtelve sem volt.

– Rossz az időzítés, *amante* – morogta Dante. – De szólhatok a sofőrnek, hogy forduljunk vissza...

Ettől Belle hirtelen kijózanodott. Megnyalta csóktól duzzadt ajkát, és próbált nem arra gondolni, mennyire sóvárog az újabb érintésekre.

– Hát...

– *Madonna mia...* kívánlak – mondta rekedten Dante, aztán újból megcsókolta; közben megfogta a kezét, és a sliccéhez vezette.

Belle nagyot nyelt. Ujjai tétován tapogatták végig a merev pénisz körvonalait a vékony szövet alatt. Ez teljesen új és idegen terep volt számára. Még egyetlen férfinak sem sikerült a csókon túl is fenntartania az érdeklődését.

Ő is kívánta Dantét – annyira, hogy még a gondolkodás is nehezebbre esett.

– Én... azt hittem, vacsorázni megyünk – szólt remegő hangon.

– Fel is hozhatok valamit a szobánkba – válaszolta Dante rekedten.

Belle a homlokát ráncolta.

– De a szex nincs benne a megállapodásban, nem?

– Persze hogy nincs. De felnőtt emberek vagyunk, és amit a munkakapcsolatunkon kívül csinálunk, az teljesen a magánügyünk.

– Oké, persze... Én csak azt akarom mondani, hogy talán nem kéne *túl* közel kerülnünk egymáshoz – dűnnyögte Belle zavartan, és elhúzta a kezét.

– Hát, valamennyire mindenképp látszania kell, hogy közel vagyunk egymáshoz, különben senki nem hiszi el, hogy együtt vagyunk.

Munkájának erre az oldalára Belle eddig nem is gondolt, s most szidta magát ezért.

– Mintha ideges lennél – jegyezte meg Dante. – De megnyugtatlak: bármennyire is vonzódom hozzád, semmit sem fogok erőltetni.

Belle elvörösödött, és kihúzta magát.

– Tudom, de... őszintén szólva...

– Igen?

– Kicsit úgy érzem, hogy sok ez nekem.

– Miért? – dőlt hátra Dante az ülésen. Még mindig bizsergett a kielégületlen vágytól, de összeszorította a fogát, és erőt vett magán.

– Éppenséggel nincs valami rengeteg tapasztalatom – vallotta be Belle. – Gondolom, jobb lett volna, ha előbb szólok.

– Mennyi az a „nem rengeteg”? – tudakolta Dante.

Belle vett egy mély levegőt.

– Erre inkább nem szeretnék válaszolni.

– Nem kell szégyenlősködni, és miattam ne találj ki meséket – mondta Dante hűvösen. – Én egyenrangúnak tekintem a nőket, és az igazat megvallva még szeretem is, ha a partnerem tapasztalt.

– Hát, akkor én egyáltalán nem illenék hozzád – mondta Belle, és hangja szinte megkönnyebbülten csengett. – Mert nekem eddig még sose volt... partnerem.

Dante úgy lefagyott ettől a kijelentéstől, hogy másodperceken át csak hitetlenkedve meresztette a szemét.

– Nem létezik, hogy még szűz vagy!

Ekkor kinyílt a limuzin ajtaja, s mindketten meglepve néztek a járdán álló sofőrre. Belle legszívesebben a nyakába ugrott volna, amiért kimentette a kínos társalgásból.

Ahogy kikászálódott a hátsó ülésről, ügyelve rá, hogy ne látszódjon ki a bugyija, egyszerre vakuzáporban találta magát. Egy pillanatra megbénult, s ha Dante nem ragadja meg a kezét és húzza be magával az étterembe, valószínűleg bolondot csinált volna magából a tucatnyi fotós – és általuk alighanem a fél világ – előtt.

5. FEJEZET

– Soha többé beszélek veled erről a témáról – közölte Belle ingerülten, amikor helyet foglaltak az étterem elkülönített részén.

– Ne butáskodj. Még te mondtad, hogy tudnunk kéne pár dolgot egymásról. És ez aztán tényleg olyan dolog, amire egy férfi úgyis rájön – felelte Dante morcosan.

– A mi helyzetünkben nem – vitatkozott Belle. – Mi nem vagyunk együtt, mi csak eljártsszuk!

– Mintha te bármit is el tudnál játszani – mondta Dante szárazon. – Most is úgy elvörösödtél, mikor kiszálltunk a kocsiból, hogy azt tanítani kéne.

Belle villámló tekintetet vetett rá.

– Elég! Ha állandóan zavarba hozol, egész este úgy fogok kinézni, mint egy paradicsom.

– Már az elején tisztázni kellett volna ezt a dolgot – csóválta a fejét Dante.

Belle nagy levegőt vett néhányszor, próbált lehiggadni. A szíve még mindig kalapált.

– Ezt miért kellett volna elmondanom?

– Becsaptál, és most úgy érzem magam, mintha bedobnék egy ártatlan lányt a kígyóverembe.

– Dante felnyögött. Rossz nőt választott a feladatra? – Nyilvánvalóan alkalmatlan vagy rá, hogy eljártssz egy szexi barátnőt. Az ég szerelmére, hogy akarod ezt előadni?

– Nem kell ahhoz szexelni, hogy szexi legyen az ember – sziszegte Belle. – Öt perccel ezelőtt még szabályosan rám vetted magad!

– Megcsókoltalak, ennyi történt, semmi több. Szóval ne túlozzunk, jó?

– Az istenért, nem válthatnánk témát? – Belle kinyitotta az étlapot, és sietve választott valamit.

– Nekem ez elég ciki. Már bánom, hogy elmondtam.

Dante megrendelte az ételeket és a bort, aztán hátradőlt. Egyik szemöldökét felvonva kérdezte meg:

– Legalább megmagyaráznád, hogy miért? Ez valami... vallási dolog?

– Nem. Csak otthonülő típus voltam, és a nagyszüleim nem is bánták, mert a környék, ahol laktunk, nem volt valami biztonságos a fiatal lányoknak. Később meg azért nem tudtam eljárni sehová, mert napi huszonnégy órában gondoskodnom kellett egy emberről. Szóval nem tudatos döntés volt, egyszerűen csak így hozta az élet. És ez az összes mondanivalóm a témáról.

– Bocs, de nekem ennyi nem elég – válaszolta Dante.

A pincér kihozta a bort. Dante megkóstolta, és biccentett, mire a pincér megtöltötte a poharukat.

– Abszolút semmi közöd hozzá – mondta Belle, amikor újra kettesben maradtak.

– De, van közöm, mert totál beindítottál, erre kiderül, hogy azok közé a nők közé tartozol, akik a házasságra tartogatják a szüzességüket.

– Én sose állítottam olyat, hogy a házasságra tartogatom magam – tisztázta Belle. – És nincs is így. Egyszerűen az van, hogy csak tartós kapcsolatban akarok szexet.

– És én azt nem kínálhatok neked.

– Persze hogy nem. És különben is, gyakorlatilag az alkalmazottad vagyok, már csak ezért se jöhet szóba semmi ilyesmi.

Pontosan: Belle és közte munkaadói-munkavállalói viszony van – erről sikerült néhány pillanatra megfeledkeznie. De a fenébe is, pokolian kívánja. S ha ez őt is tipikus férfivá teszi, olyanná, akit az esze helyett az a bizonyos másik testrésze irányít, hát akkor ez van.

– Egyszerűen csak kivárom, amíg találkozom az igazival – beszélt tovább Belle. – Akivel összeillünk. De most már tényleg nem akarok többet beszélni erről. Ez túl személyes.

– Feltételezem, olyat keresel, aki rajong a kutyákért – jegyezte meg Dante savanyúan.

– Biztos, hogy nem ez lenne a főszempont – rázta a fejét Belle. – Tudom, hogy kompromisszumokat kell kötnöm. Úgyse lesz olyan, aki minden elvárásomnak megfelel.

– Gondolom, már rég összeállítottad a listát. Hogy milyen legyen Mr. Igazi.

– Ne viccelj már. Ennyire azért nem vagyok elrugaszkodott.

Kihozták az első fogást; Belle és Dante némán evett. Mikor a másodikat is kihozták, Belle már egészen feloldódott. Emlékeztette magát, hogy lényegtelen, mit gondol róla Dante, mert csak rövid ideig fog szerepet játszani az életében, aztán mindketten visszatérnek a saját világukba. Talán Dante naivnak és régimódinak tartja, de ő igenis tudja, hogy mit akar, mire van szüksége, és nem fog mentegetőzni miatta.

– Te még mindig nem meséltél magadról semmit – törte meg a csendet.

– Hát jó – vont a vállát Dante. – Huszonnyolc éves vagyok. A családom banki ügyletekkel szerezte a vagyonát. Apám hercegnek született, és azért vette el anyámat, mert egy herceg lánya. Nagyon fontos nekik a cím, még akkor is, ha manapság már nincs jelentősége. Két fiuk született: az egyik azért kellett nekik, hogy örökölje a címet, a második meg tartalékba. Én voltam a tartalék. Cristianóra, a bátyámra hatalmas nyomás nehezedett. Belépett a bankba, mert a szüleink ezt várták tőle, pedig őt teljesen más dolgok érdekelték.

– És tőled? – kérdezte Belle. – Tőled mit vártak el?

– Az én létezéséről csak úgy mellékesen vettek tudomást. Én a biztosíték voltam, arra az esetre, ha a bátyámmal történne valami – magyarázta Dante. – És történt is. Cristiano elszúrt valamit egy befektetési alappal, és nem mert a szüleink elé állni. Sajnos hozzám se jött el. Ahelyett hogy segítséget kért volna tőlem, bevett egy marék gyógyszert, és... meghalt.

Belle elsápadt.

– Őszinte részvétem, Dante.

– Tudod, mit mondtak a szüleim a temetésen? – Dante mély levegőt vett. – Hogy Cristiano egyszerűen nem örökösnek született. Hogy én sokkal jobban helytálok majd ebben a szerepben. Nem gyászolták meg, mert az ő szemükben a bátyám csak egy nagy csalódás volt.

– De hát ez rémes – suttogta Belle megrökönyödve, és megfogta Dante ököibe szorított kezét az asztalon. – Nem létezik, hogy tényleg így is gondolták!

– Ó, dehogynem: pontosan így gondolták – felelte Dante, s a szabad kezével eltolta a tányérját.

– És meg se lepődtem. Ami sokkal rosszabb, az az, hogy megmenthettem volna Cristianót. Ezt a bűnt valószínűleg sohasem tudom levezekelni...

– De hogy menthetted volna meg?

– Beszálhattam volna én is a bankba. Nekem magasabb volt a képzettségem. Megnősülhettem volna, gondoskodhattam volna a következő generációról. Ehelyett élveztem a szabadságomat, és sorsára hagytam Cristianót. Mondtam neki, hogy hagyja ott az egészséget a fenébe, de képtelen volt. Görcsösen vágyott a szüleink elismerésére.

– De ez nem a te hibád. Egyikőtök mindenképp boldogtalan lett volna. És a bátyád úgy döntött, hogy ő fogja cipelni ezt a terhet – mondta Belle tűnődve.

– Beszéljünk valami szívderítőbb témáról – javasolta Dante.

Nem fért a fejébe, miért mondta el mindezt, és bosszantotta az együttérzés és az ibolyakék szempárban csillogó könnyek. Belle is pont olyan szentimentális, mint Cristiano.

– Mesélj róla, hol jártál iskolába. Gondolom, egyetemem végeztél? – kérdezte Belle, s nem lepte meg, hogy Dante bólint. – Először vegyük végig az alapvető tényeket, amiket mindenképp tudnom kell rólad.

A vacsora hátralevő része kellemes hangulatban telt, s amikor visszaszálltak a limuzinba, Belle-t már az a paparazzo sem feszélyezte, aki megpróbálta együtt lefotózni őket.

– Mi a kedvenc színed?

– Nincs olyan – válaszolta Dante.

– Jaj, ne már. Mindenkinek van kedvenc színe.

– A kék, ha az van rajtad – mondta Dante évődő hangon. – Az a kedvenc színem.

Szórakoztatta, hogy Belle-t mi minden érdekli vele kapcsolatban: mikor született, mi a kedvenc étele, a kedvenc sportja. Nem hitte, hogy valaha is hasznosnak bizonyulnak ezek az információk.

– A kék kiemeli a szemed színét. Ékszereket is kell majd vennem neked. Ezt szokták a férfiak, nem? Ékszert vesznek a nőknek, akivel együtt vannak?

Belle a homlokát ráncolta.

– Az isten szerelmére, többet már ne költs rám. Úgyis itt hagynám, mert nem létezik, hogy még ékszereket is elfogadjak. Hacsak...

– Igen?

– Vehetnél bizsut – nézett rá Belle reménykedve. – Már nagyon jó minőségűek vannak.

– Kivan zárva, hogy hamis ékszert akasszak a nyakadba – magyarázta Dante nagyvehemenciával.

– *Madre di Dio*... benned aztán nincs semmi üzleti érzék! Más nők valódi gyémántot kérnének, akár csak azért, hogy később eladhassák.

Belle-nek átforrósodott az arca.

– Nekem bőven elég az az összeg, amit ajánlottál. Abból a pénzből visszaköltözhetek Angliába, és sínre tehetem az életemet. Minden mást túlzásnak éreznék.

– Hogy mi a túlzás, és mi nem, azt hadd döntsem el én.

Dante egyre fokozódó vágyakozással mustrálgatta Belle-t. Elképzelte, ahogy nyakának lágy bőrét csókolja, aztán halad lefelé...

A fene vigye el, piszkosul kívánja! Belle érzéki nő, aki megtagadja önnön természetét, s egy képzeletbeli Nagy Őnek tartogatja magát, akiben végül úgyis csalódni fog.

Dante berzenkedett a gondolattól, hogy Belle számára esetleg kiábrándító lesz az első alkalom. De miért? Jobban tudta, mint a legtöbb ember, hogy az élet tele van csalódással. És gyanította, hogy a végén Belle-lel is így járna, ha enged a vágyaknak.

Mert most ugyan kívánja – de ha megkapta... Nem elég ok ez arra, hogy eleve hozzá se nyúljon?

6. FEJEZET

- Én most iszom valamit – jelentette ki Dante, mikor visszaérkeztek a szállodába. – Te is kérsz?
- Kösz, nem. – Belle nyugtalanul járkált a lakosztályban. – Azon agyalok, mi lehet Charlie-val.
- Ó, hát remekül van. El is felejtettem: pár órája kaptam egy képes üzenetet a panzióból. Jól bezabált, aztán lefeküdt.
- Dante elővette a telefonját, mire Belle rögtön ott termett mellette, és megnézte a képet.
- Szomorúnak látszik – sóhajtotta. – A bátyád kutyaíról nincs képed?
- Nincs.
- Miért nem kerestél nekik új gazdit?
- Cristiano hagyott nekem egy búcsúlevelet. Kérte, hogy tartsam meg őket.
- De nyilván úgy értette, hogy otthon, magadnál! – méltatlankodott Belle, aztán összekapta magát. – Bocs, felejtsd fel. Ez borzasztó tapintatlan volt.
- De igaz – felelte Dante, és töltött magának egy whiskyt. – Menj, feküdj le. Én meg alkoholba fojtom a bánatom.
- Nem, nem hagyhatlak itt egyedül, ha rosszul érzed magad – tiltakozott Belle.
- Dehogynem – vont a vállát Dante. – Nem vagyok kisgyerek, akit pátyolgatni kell.
- Belle azt kérdezte magában, vajon Dante kapott-e valaha szeretetet a szüleitől. Önkéntelenül visszatekintett azokba az évekbe, amikor ő maga is szenvedett attól, hogy sem az apja, sem az anyja nem szereti; de neki ott voltak a nagyszülei, akikre mindig számíthatott, s akik bőven kárpótolták szülei közönyéért.
- Biztos nem akarná, hogy rosszul érezd magad – dünnyögte.
- És ezt te honnan tudod?
- Belle megcsóválta a fejét.
- Sehonnan. De egyszerűen nem illik arra az emberre, amilyennek leírtad.
- Dante közelebb lépett hozzá.
- Ne nézz rám ezzel a szomorú kutyaatekintettel.
- Nem vagyok szomorú. Csak szeretném, ha jobban éreznéd magad.
- Akkor gyere az ágyba. *Attól* garantáltan jobban érezném magam, *amante* – mormolta Dante, és hangjának mély rezgése Belle zsigeréig hatolt.
- Nem – válaszolta rekedten. – Az nagyon rossz ötlet lenne.
- Szerintem nem – vitakozott Dante. Megragadta a kezét, és közelebb húzta magához. – Akkor kellett volna megszöknöd, amikor még volt rá lehetőség.
- Belle-nek égett az arca, mert pontosan tudta, hogy mibe sodródik. Dante olyan kísértésbe hozta, mint előtte még egyetlen férfi sem, s amit a bátyjáról és a szüleiről mesélt, az nagyon emberivé tette.
- Belle tisztában volt vele, hogy elvonulhatott volna a szobájába, s hogy az lett volna az okos döntés. De mikor meglátta Dantét az ablaknál állva, itallal a kezében, olyan magányosnak és elveszettnek tűnt, hogy egyszerűen nem vitte rá a lélek.
- Ráemelte a tekintetét.
- Tudom, hogy hagynál elmenni, ha megkérnélek.
- De nem fogsz megkérni, mert nem *akarod*, hogy hagyjalak elmenni – felelte Dante, és ujja hegyét végighúzta az arcán, le az ajkáig. – Csak aztán ne mondd, hogy nem figyelmeztettek előre...
- Előrehajolt, és birtokba vette Belle száját. A csók mohó és szenvedélyes volt, és Belle egész testében megremegett, mert perzselő forróság hullámozott át rajta.
- Többet akart, mindent – *őt* akarta. Így aztán nem tiltakozott, amikor Dante felemelte, és a szoba túlsó oldalán levő fotelhoz vitte, s a csókot meg sem szakítva az ölébe ültette.

– Olyan édes a csóкод, mint a méz – zihálta Dante, amikor ajkát leválasztotta az ajkáról.

Belle a combján érezte a kezét, ahogy ujjai becsúsztak a ruha szegélye alá, egyre följebb és följebb. Belle vágyteli teste olyan volt, mint a megfeszült íj. S mikor Dante ujjai a bugyijába nyomultak, ő magához húzta a fejét, s ujjait fekete hajába mélyesztette.

Fogalma sem volt, mit művel, de pillanatnyilag nem is érdekelte. Egyetlen félelme az volt, hogy Dante esetleg abbahagyja – aztán ez a félelem is elszállt, amikor megérezte a férfi érintését ott, ahol a legjobban sóvárgott rá.

Hevesen megrázkódott, s körözni kezdett a csípőjével, engedelmeskedve a vágynak, a lenyűgöző érzéseknek, melyeket nem is tudott volna szavakba foglalni.

Amikor Dante elhúzódott, Belle-ből halk, nyöszörgő hang tört elő. Dante lehúzta a cipzárt az estélyi ruha hátán, és ügyes mozdulattal kikapcsolta a melltartót, lecsupaszítva Belle feszes, telt mellét.

Éhes mordulással tapasztotta ajkát az egyik megkeményedett bimbóra, és szopogatni kezdte. Belle kéjesen lihegő hangot hallatott, s Dante már majd megőrült a vágytól. Mikor két ujjal beléhatolt, Belle nekifeszítette a testét. Attól, hogy a teste belsejében érzi Dantét, még ha csak az ujjait is, ölében tovább nőtt a forróság. Ösztönösen ugyanabban a ritmusban mozgott, mint Dante, s eközben mélyen a bensőjében egyre jobban megfeszült valami, míg már alig lehetett kibírni.

Aztán egyszer csak átcsaptak rajta a gyönyör hullámai, aztán megint és megint, mintha nem is akarna vége lenni. Úgy érezte, repül, s egy időtlen pillanatig minden tökéletes volt, sőt a tökéletesnél is tökéletesebb.

Amikor magához tért, még mindig Dante karjában feküdt. Teste vibrált az átélt orgazmustól, s az agya csak lassan lépett újra működésbe.

Riadtan ugrott fel.

– Ha harmadszor is a karomba kerülsz, lefekszem veled – mormolta Dante álmosan. – Ezt vedd figyelmeztetésnek.

– Tudod, hogy nem akarom – felelte Belle rákvörös arccal.

– Lehet, hogy tiltakozol, de akkor is kívánsz engem – mondta Dante magabiztosan.

És tökéletesen igaza volt.

De Belle nem akart erről beszélni: felszegett fejjel bevonult a hálószobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Nyögve döntötte neki a hátát. Különös üresség terjedt szét a lelkében, és nem is próbálta meggyőzni magát, hogy ennek semmi köze Dantéhoz, akitől csak néhány méter választja el, miközben teste minden sejtje eleped érte.

Kezdte megérteni, hogy semmi sem olyan fekete-fehér, mint eddig gondolta. A vágyat nem lehet akarattal kikapcsolni, s a testiség ezerszer csábítóbb, mint valaha hitte.

Dante nyilvánvalóan nem táplál iránta mély érzéseket, tőle maximum kalandot várhat. Akarja ő ezt?

Mostantól óvatosabbnak kell lennie, nem szabad félreérthető jeleket küldenie. Mert végső soron nem Dante szíve forog kockán, hanem az övé.

Dante fellihegett, amikor a jéghideg víz átforrósodott bőrére zúdult a zuhanyrózsából.

A fenébe is, miért nem vitte ágyba Belle-t? És hogy lehetséges, hogy vele az előjáték is izgatóbb volt, mint bármi, amit a többi nővel átélt?

Már most alig várta, hogy Belle-t újra magával ragadja a vágy. Majd jól megleckézteti: ez alkalommal ő fogja megtagadni tőle a kielégülést...

Mosolyra rezzent a szája. Tudta, hogy nem tesz semmi ilyesmit.

Be kellett ismernie, hogy még egyetlen nőre sem vágyott ennyire. Azt sem értette, hogyan tudta Belle máris lebontani a védőfalait. Nem emlékezett rá, mikor beszélt ilyen őszintén arról, milyen volt elveszíteni Cristianót. A szükségesnél jóval többet elárult magáról és a családjáról, s mindezt Belle csalta ki belőle a nagy, meleg szeméből áradó együttérző tekintetével.

Biztos csak jó benyomást akar tenni rá, mert azt reméli, tovább is megtartja ennél a röpke két

hétnél. Igen, bölintott Dante, egész biztosan így van.